

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.07.2004, sp. zn. 11 Tdo 594/2004, ECLI:CZ:NS:2004:11.TDO.594.2004.1

Číslo: 26/2005

Právní věta: V době výkonu trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů nesmí pachatel řídit jakékoliv motorové vozidlo. Trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. se proto může dopustit porušením tohoto zákazu též v rámci praktického výcviku k získání řidičského oprávnění v autoškole, a to i za situace, jestliže pachatel řídí motorové vozidlo pod dohledem instruktora. Samotná skutečnost, že zakázanou činnost (např. řízení motorového vozidla) vykonával pachatel pod kontrolou a pod vedením jiné osoby, byť specificky odborně připravené, nic nemění na tom, že porušil omezení stanovená mu uloženým trestem a že vykonával zakázanou činnost.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.07.2004

Spisová značka: 11 Tdo 594/2004

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí, Zákaz činnosti

Předpisy: § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.
§ 50 odst. 1 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání obviněného P. V. proti usnesení Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 7 To 607/2003, ze dne 22. 1. 2004, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 3 T 23/2003.

Z odůvodnění:

Obviněný P. V. byl rozsudkem Okresního soudu v Chebu, sp. zn. 3 T 23/2003, ze dne 13. 8. 2003, uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a za to odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Vedle toho mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří let.

Citovaný rozsudek Okresního soudu v Chebu napadl obviněný odvoláním, které Krajský soud v Plzni jako soud odvolací svým usnesením, sp. zn. 7 To 607/2003, ze dne 22. 1. 2004, podle § 256 tr. ř. jako

nedůvodně zamítl. Opis tohoto usnesení byl obviněnému doručen dne 2. 3. 2004, jeho obhájci a příslušnému státnímu zastupitelství dne 17. 2. 2004.

Podle skutkových zjištění soudů obou stupňů se obviněný uvedeného trestného činu dopustil tím, že ve dnech 14. až 24. 10. 2002, dne 29. 10. 2002 a ve dnech 1. a 12. 11. 2002 v Ch. řídil osobní automobil v rámci praktické výuky kursu autoškoly, ačkoli rozsudkem Okresního soudu Bruntál, sp. zn. 2 T 30/2000, ze dne 15. 3. 2000, který nabyl právní moci dne 31. 3. 2000, mu byl uložen trest zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let.

Proti usnesení Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 7 To 607/2003, ze dne 22. 1. 2004 podal obviněný P. V. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřel o důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Obviněný se domnívá, že rozhodnutí soudů obou stupňů spočívají na nesprávném právním posouzení stíhaného skutku. Má totiž za to, že se nedopustil žádného trestného činu. Podle jeho názoru soudy obou stupňů nesprávně aplikovaly ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. V té souvislosti zdůrazňuje, že nejednal v rozporu s rozhodnutím Okresního soudu v Bruntále, který mu uložil trest zákazu řízení motorových vozidel, neboť motorové vozidlo řídil pouze v rámci výcviku v autoškolě a za dohledu a stálé přítomnosti instruktora, který všechny jeho činnosti při jízdě kontroloval a schvaloval. Zároveň se domnívá, že odvolací soud nesprávně posoudil rozdíl mezi výcvikem na cvičišti a na veřejných komunikacích. S odvolacím soudem se ztotožňuje v tom, že výcviku jízdy motorovým vozidlem na cvičišti nebrání soudem uložený zákaz řízení motorových vozidel. Na rozdíl od něj však má za to, že v rozporu s tímto zákazem není ani výcvik na veřejných komunikacích, protože i on je podroben dohledu instruktora, který jej může v libovolné chvíli zastavit. V tomto kontextu obviněný v souladu se soudy obou stupňů připouští, že účelem trestu u tzv. neřidičů je vyloučit, aby jim příslušné orgány vydaly řidičský průkaz. Namítá však, že v předmětném případě sám o vydání řidičského průkazu nepožádal a poukazuje na to, že řidičský průkaz sice chtěl získat, ale až po prominutí zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel. Současně připomíná, že řízení vozidla se pouze učil, a to mu soudem zakázáno nebylo. V návaznosti na to argumentuje rovněž tím, že soudy obou stupňů nijak nezohlednily specifika výcviku k získání odborné způsobilosti řidiče, zvláště pak to, že tento patří do oblasti vzdělání a jeho neodmyslitelnou součástí jsou cvičné jízdy bez řidičského oprávnění. Postup soudů obou stupňů označuje za diskriminační, brání mu v rozporu se zákonem ve vzdělání. Má za to, že jej soudy obou stupňů potrestaly v podstatě za to, že se řízení vozidla chtěl naučit řádně v autoškolě pod dohledem odborníků.

Celkově vzato vyslovuje obviněný přesvědčení, že stíhaným jednáním nijak neporušil zákon. Navrhuje proto, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Plzni a tomuto soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně žádá, aby předseda senátu Nejvyššího soudu postupem podle § 265o tr. ř. přerušil nebo odložil výkon rozhodnutí, proti němuž bylo podáno dovolání.

K podanému dovolání obviněného P. V. se vyjádřila nejvyšší státní zástupkyně, a to prostřednictvím státní zástupkyně činné u Nejvyššího státního zastupitelství. Ta v podaném vyjádření označuje dovolání obviněného za věcně neopodstatněné.

Ve shodě s právními závěry soudů obou stupňů spatřuje státní zástupkyně smysl uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel podle § 49 odst. 1 tr. zák. u tzv. neřidičů ve vyloučení možnosti vydat jim po dobu stanovenou odsuzujícím rozsudkem řidičské oprávnění. Z tohoto pak dovozuje, že ani při výcviku v autoškolě pokud záleží v jízdě po veřejných komunikacích nemá taková osoba oprávnění k činnosti, která jí byla pravomocným rozsudkem zakázána. Vzhledem k tomu, že obviněný v posuzovaných případech v době zákazu takové činnosti řídil motorová vozidla, soudy obou stupňů podle názoru státní zástupkyně správně právně

kvalifikovaly jeho jednání jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Nejvyšší soud dospěl k následujícím závěrům:

Z dovolání podaného obviněným P. V. přitom Nejvyšší soud zjistil, že za uplatněný dovolací důvod označuje skutečnosti uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy to, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. To však samo o sobě neznamená, že věcně tento dovolací důvod skutečně uplatnil. Platí totiž, že z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., je dovolání podáno i v případě, kdy je v něm sice citováno některé z ustanovení § 265b tr. ř., ale ve skutečnosti jsou vytýkány vady, které zákon jako důvod dovolání nepřipouští.

Východiskem námitek obviněného je tvrzení, že se nedopustil žádného trestného činu, neboť trest zákazu řízení motorových vozidel, který mu byl uložen, po stanovenou dobu respektoval. Pochybení soudů obou stupňů spatřuje v nesprávné aplikaci ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., specificky pak v tom, že za porušení stanoveného zákazu řízení motorových vozidel považovaly jeho jízdy motorovým vozidlem pod dohledem instruktora v rámci výcviku k získání řidičského oprávnění. V tomto kontextu klade ve své argumentaci důraz především na to, že šlo o součást vzdělávání, kterému nelze bránit, a že vozidlo vždy řídil za stálé přítomnosti instruktora, který všechny jeho činnosti při jízdě kontroloval a schvaloval. Z toho pak dovozuje, že svým jednáním neporušil žádnou právní normu ani žádné rozhodnutí soudu. Opačný právní závěr soudů obou stupňů označuje za nesprávný. Podstatu tvrzeného dovolacího důvodu tak shledává v nesprávném právním posouzení stíhaného skutku.

S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného bylo podáno z důvodu zákonem připuštěného - totiž z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Za této situace Nejvyšší soud ve věci nezjistil žádný důvod pro odmítnutí dovolání. To mu v rozsahu vymezeném dovolacím důvodem uvedeným v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. umožnilo přezkoumat zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení ve smyslu § 265i odst. 3, 4 a 5 tr. ř. V rámci této přezkumné činnosti se soustředil na posouzení toho, zda jsou obviněným P. V. uplatněné námitky opodstatněné, tedy zda skutečně svým jednáním neporušil zájem chráněný ustanovením § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a nikterak nemařil výkon rozhodnutí soudu, jímž mu byl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel.

Po skutkové stránce je nesporné, že obviněnému P. V. byl dne 15. 3. 2000 rozsudkem Okresního soudu v Bruntále, který nabyl právní moci dne 31. 3. 2000, uložen trest zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let. Tento zákaz pro něj trval od 8. 3. 2001, kdy byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, do 8. 3. 2004, kdy stanovená tříletá lhůta uplynula, a nepochybně vyplýval z úředního rozhodnutí, jak to má na mysli § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Do výkonu předmětného trestu zákazu řízení motorových vozidel z tohoto rozhodnutí se ve smyslu § 49 odst. 3 tr. zák. nezapočítávala doba, po kterou byla obviněnému odňata svoboda.

V době výkonu takto uloženého trestu obviněný P. V. v celkem dvaceti sedmi případech - ve dnech 14. až 24. 10. 2002, dne 29. 10. 2002 a ve dnech 1. a 12. 11. 2002 - řídil na veřejných komunikacích v Ch. osobní automobil. Stalo se tak v rámci praktické výuky kursu autoškoly.

Toto skutkové zjištění učinily soudy obou stupňů na základě listin předložených MB autoškolou v Ch., výpovědi obviněného P. V. a svědectví jeho instruktora B. M. Sám obviněný je nikterak nezpochybňoval. Svou dovolací argumentaci založil na tvrzení, že absolvováním uvedených jízd v rámci výcviku v autoškolě neporušil zákaz stanovený citovaným rozsudkem a nijak nemařil jeho

výkon, jak to má na mysli ustanovení § 171 tr. zák., neboť šlo o součást vzdělávání, které mu nebylo zakázáno.

Nejvyšší soud se s tímto právním názorem obviněného neztotožňuje a má za to, že nemůže věcně obstát. S ohledem na argumentaci použitou obviněným, soudy obou stupňů a nejvyšší státní zástupkyně považuje Nejvyšší soud v tomto kontextu za důležité uvést následující:

Základním smyslem trestu zákazu činnosti ve smyslu § 49 tr. zák. je dočasně vyřadit pachatele trestného činu, jemuž je ukládán, z možnosti vykonávat danou činnost. V praxi může jít o činnost, k níž je zapotřebí zvláštního povolení nebo jejíž výkon upravují zvláštní předpisy; stejně tak lze tímto způsobem zakázat výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce. Jde přitom primárně o zamezení toho, aby pachatel trestného činu mohl vykonávat tyto zvláštní aktivity.

Mezi činnostmi, jejichž provádění je možné zakázat postupem podle § 49 tr. zák., může patřit i řízení motorových vozidel. V takovém případě je bez výjimky zakázáno řízení jakéhokoliv takového vozidla. Z logiky věci přitom vyplývá, že dodržení tohoto zákazu může v praxi odsouzeného značně omezovat v jeho běžných aktivitách a zásadně zasáhnout do jeho osobních poměrů. Nepřímo mu přitom může zabránit i ve výkonu dalších činností, na něž vyslovený zákaz bezprostředně nedopadá, které však není možné provádět bez výkonu zakázané činnosti. To může zvyšovat citelnost takto uložené sankce a újmu jí působenou. Zvláště markantní je to u řidičů z povolání, jimž může znemožnit pokračovat ve výkonu dosavadního zaměstnání a přimět je ke změně jejich výdělečné činnosti. Ve své podstatě totiž brání výkonu jakékoliv činnosti, jejíž součástí je provádění zakázané činnosti. To vyplývá ze samotné povahy tohoto trestu a z toho, že jde o trest, u něž zákon nepřipouští žádnou výjimku ze stanoveného zákazu.

Tento důsledek přitom není spojen pouze s výkonem tohoto trestu. Naopak, ve své podstatě ve větší či menší míře doprovází i výkon většiny ostatních trestů. Z nich zasahuje do běžných poměrů odsouzeného nejvýrazněji výkon trestu odnětí svobody. Značně však může poměry odsouzeného v praxi ovlivnit i trest zákazu pobytu v určitém místě, jeho vyhoštění z území republiky nebo vyslovení propadnutí jeho majetku; za určitých okolností i uložený peněžitý trest a další tresty.

Z uvedeného současně vyplývá, že zákaz určité činnosti není možné obejít poukazem na to, že tato činnost je pouhou dílčí součástí výkonu svým záběrem širší činnosti. Je-li totiž zakázaná činnost nezbytnou součástí takovéto širěji pojaté činnosti, pak nemůže odsouzený vykonávat ani tuto činnost, byť mu sama o sobě jako celek zakázána nebyla. Jestliže tedy v posuzovaném případě výukový kurs v autoškole v sobě zahrnoval provádění cvičných jízd motorovým vozidlem a bez nich jej nebylo možné absolvovat, pak obviněný, jemuž bylo řízení motorových vozidel rozhodnutím soudu zakázáno, nemohl takový kurs a v jeho rámci cvičné jízdy absolvovat, aniž by porušil stanovený zákaz a zmařil výkon uloženého trestu. Jeho argumentace založená na tvrzení, že šlo o součást vzdělávání, které mu jako takové nebylo zakázáno, tedy nemůže obstát.

Stejně tak nemohou obstát ani ostatní argumenty, o něž obviněný opírá svůj názor o právu absolvovat v době zákazu řízení motorových vozidel cvičné jízdy v rámci kursu řízení v autoškole. To platí zejména o významu, který přikládá přítomnosti instruktora ve vozidle během jednotlivých jízd a tomu, že nad tím, jak řídil, dohlížel a schvaloval jeho jednotlivé kroky. Samotná skutečnost, že danou činnost - řízení motorového vozidla - vykonával pod kontrolou a pod vedením jiné osoby, byť specificky odborně připravené, totiž nic nezměnila na tom, že porušil omezení stanovená mu rozsudkem soudu a prováděl zakázanou činnost. Připustit opak by znamenalo připustit obdobné chování odsouzených i v jiných srovnatelných situacích. Tak například ten, jemuž byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání lékaře, by mohl operovat pod vedením a kontrolou jiného zkušeného lékaře, ten, jemuž bylo zakázáno působit v dozorčích radách podnikatelských subjektů, by mohl být členem těchto dozorčích rad, pokud by se v rámci jejich činnosti podřídil

vedení někoho jiného, apod. Tím by se stanovení zákazů tohoto typu v daných případech úplně minulo svým účelem a praxe výkonu uložených trestů zákazu činnosti připouštějící nad rámec výslovné právní úpravy prolomení rozsudkem soudu stanovených omezení by se rozešla se smyslem těchto trestů. Ačkoliv by totiž odsouzenému byl výrokem soudu uložen bezvýjimečný zákaz provádění určité činnosti, fakticky by mu bylo umožněno jí za určitých okolností provádět. To by nepochybně bylo v rozporu se zákonem. Tyto souvislosti obviněný ve svých úvahách pomíjí a v důsledku toho se ve své dovolací argumentaci rozchází s platnou právní úpravou.

Zcela adekvátní však není ani argumentace užitá soudy obou stupňů a nejvyšší státní zástupkyní. Za dané situace totiž není z uvedeného hlediska žádný rozdíl v tom, zda obviněný v rámci výcviku v autoškole opakovaně řídil motorová vozidla na uzavřeném cvičišti nebo na veřejných komunikacích. Tak je tomu proto, že v obou těchto případech porušil bezvýjimečný zákaz vyplývající pro něj z trestu uloženého mu soudem – řídil motorové vozidlo, ačkoliv mu to bylo zakázáno – a po objektivní stránce naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. – „mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával zakázanou činnost“ – a to bez ohledu na to, že vozidlo řídil za přítomnosti instruktora. Ta okolnost, zda to učinil jízdou na veřejných komunikacích nebo na uzavřeném cvičišti, mohla mít význam pouze z hlediska posouzení společenské nebezpečnosti jeho jednání. Z tohoto hlediska mělo pochopitelně svůj význam i to, zda vozidlo řídil pod vedením zkušeného instruktora autoškoly nebo samostatně. V tomto směru nelze upřít argumentaci obviněného určité racionální jádro, neboť nepochybně existuje rozdíl nejen mezi případy, kdy ten, jemuž byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, jej porušil jízdami na cvičišti nebo jízdami na veřejných komunikacích, ale i mezi případy, kdy jízdy uskutečnil pod kontrolou instruktora a kdy vozidlo řídil zcela sám.

Situace obviněného byla v posuzovaném případě svým způsobem specifická též tím, že nikdy nezískal řidičské oprávnění. Jestliže mu přitom byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, bylo nepochybně jedním ze smyslů tohoto zákazu zabránit tomu, aby mu ve stanovené době bylo řidičské oprávnění vydáno [srov. § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů]. Nešlo však o jediný smysl tohoto zákazu, jak tvrdí soudy obou stupňů a nejvyšší státní zástupkyně. I u tzv. neřidičů bez řidičského oprávnění totiž vyslovení zákazu řízení motorových vozidel primárně sleduje cíl vyřadit je na určitou dobu z možnosti vykonávat danou činnost, tedy řídit motorová vozidla. Z tohoto požadavku není ani ve vztahu k nim stanovena žádná výjimka. Zákaz řízení motorových vozidel tedy u nich není nijak prolomen a fakticky brání i absolvování výukových kursů v autoškolách.

Tato skutečnost je náležitě promítnuta i do právní úpravy obsažené v zákonu č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů. Jedním z taxativně stanovených předpokladů pro přijetí k výuce a k výcviku k získání řidičského oprávnění v autoškole je totiž podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. e) tohoto zákona splnění podmínek, které vyžaduje zvláštní zákon pro získání řidičského oprávnění. Oním zvláštním zákonem je zákon č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. zejména jeho ustanovení § 82 a násl. a § 94). Mezi ty předpoklady, které podmiňují získání řidičského oprávnění a tudíž i absolvování přípravné výuky a výcviku v autoškole, patří podle tohoto zákona též to, že uchazeči nebyl uložen zákaz řízení motorových vozidel. Uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel je současně ve smyslu § 94 odst. 1 písm. c) tohoto zákona důvodem pro odnětí řidičského oprávnění těm řidičům, kteří toto oprávnění již získali.

Z uvedeného je zřejmé, že obviněný P. V. nesplňoval nejen předpoklady pro vydání řidičského oprávnění, jak sám připouští, ale ani předpoklady pro přijetí k výuce a k výcviku v autoškole. Pokud přesto všechno byl MB autoškolou v Ch. do kursu přijat, stalo se tak jen díky tomu, že ve své žádosti

o řídičské oprávnění uvedl nepravdivé údaje. Prohlásil v ní totiž výslovně, že mu nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Následně pak absolvoval jak teoretickou výuku v rozsahu jedenácti hodin, tak i praktický výcvik v rozsahu dvaceti osmi hodin, včetně dvaceti sedmi jízd na veřejných komunikacích. Při samotných zkouškách odborné způsobilosti sice třikrát neuspěl, avšak řízení motorového vozidla na veřejných komunikacích dne 12. 11. 2002 zvládl.

Všechny tyto skutečnosti stojí proti právnímu názoru obviněného vyslovenému v podaném dovolání a vyvrací jeho tvrzení o tom, že neporušil soudem stanovený zákaz řízení motorových vozidel ve formě, kterou má na mysli ustanovení § 171 tr. zák. V tomto kontextu soudy obou stupňů ve svých rozhodnutích věnovaly náležitou pozornost i materiální stránce jeho jednání a s poukazem na to, že u něj nešlo o jednorázové porušení uloženého trestu zákazu činnosti, ale o jeho soustavné porušování po delší dobu, navíc za situace, kdy pro porušení stejných zákazů, které mu byly uloženy v minulosti, již byl opakovaně potrestán, důvodně dovodily, že stíhaný skutek vykazuje značný stupeň společenské nebezpečnosti, plně odpovídající zákonným požadavkům na společenskou nebezpečnost trestných činů. Za popsanych okolností - s přihlédnutím k tomu, že v souvislosti s přijímacím řízením do autoškoly vědomě zatajil informaci o tom, že má zakázáno řízení motorových vozidel - nemohlo na této skutečnosti nic změnit ani to, že předmětné jízdy na veřejných komunikacích byly vykonány v rámci speciálního kursu za přítomnosti instruktora autoškoly.

Nejvyšší soud tedy neshledal důvodu k pochybnostem o správnosti závěru Okresního soudu v Chebu a Krajského soudu v Plzni, který učinily ve svých rozhodnutích, a podle něhož obviněný P. V. mařil výkon rozhodnutí soudu, jímž mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, tím, že v celkem dvaceti sedmi případech řídil takové vozidlo. Soud prvního stupně proto nikterak nepochybil, pokud jeho jednání kvalifikoval jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odstr. 1 písm. c) tr. zák., a soud druhého stupně správně svým usnesením nevyhověl odvolání obviněného a ponechal nedotčen výrok o jeho vině i o trestu rozsudku soudu prvního stupně.

Lze tedy shrnout, že Nejvyšší soud na podkladě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že obviněný P. V. podal dovolání proti rozhodnutí, jímž nebyl naplněn uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jeho námitky byly za jiných okolností způsobilé naplnit uplatněný dovolací důvod, avšak v posuzovaném případě je Nejvyšší soud neshledal z výše uvedených důvodů opodstatněnými a proto dovolání obviněného zamítl podle § 265j tr. ř. jako nedůvodné.